

maand: december
jaar: 2013
nr: 22

GCL - BERICHTEN

Voor(zitters)woordje

Beste vrienden in de Heer,

Graag wil ik jullie aandacht vestigen op onze GCL-dag op zondag 28 september 2014. Het lijkt nog ver weg, maar de agenda's lopen snel vol. We kijken er naar uit om jullie samen te brengen en bij elkaar te ontdekken wat GCL voor jullie betekent. De basis is voor iedereen de lokale groep die vaak al een hele weg heeft afgelegd. Of voor sommigen staat die nog helemaal aan het begin, zoals de drie onthaalgroepen. Allicht is onze individuele pelgrimstocht het vertrekpunt. Het is daar dat we met onze verbeelding al mogen dromen van Jezus die bij ons geboren wordt en aanwezig wil zijn in ons leven. Hij nodigt ons uit om onze zending, vaak kleine dingen, te verdiepen. Om er te proberen troost te vinden en onze band met Jezus te versterken, soms in momenten van vreugde, soms door het kruis op te nemen. De verbinding met andere GCL-leden geeft ons de moed om dit zoeken steeds weer te verdiepen.

Het wereldcongres in Libanon heeft deze zomer nog bevestigd dat voor de meesten onze eerste en belangrijkste zending bestaat uit onze taak op te nemen in onze directe omgeving, ons gezin, ons werk, enz. Sommigen doen daarnaast ook nog vrijwilligerswerk, bv. in de parochie.

Maar het is ook goed te weten dat er 170 GCL'ers zijn in Vlaanderen en 25.000 in de wereld. Voor mij geeft het extra moed te weten dat zoveel mensen - ook GCL'ers in Syrië en op de Filipijnen - hieruit kracht putten. Hopelijk bouwen we zo samen aan het koninkrijk van de dienende liefde dat vaak haaks staat op wat er in de wereld gaande is.

Ivo Raskin, voorzitter GCL-Vlaanderen.

GCL-dag in Drongen
Hou 28 september 2014 alvast vrij!
Uitkijken naar ontmoeting met elkaar
Samen onze pelgrimstocht verdiepen

VOOR EEN KEUZE STAAN ...

In een maatschappij waarin het voortdurend verleggen van grenzen, en dit op alle domeinen, een van de meest dynamiserende factoren is geworden, en waar het 'alles moet kunnen' als het ware als eindmeet wordt gesteld, worden de keuzemogelijkheden steeds maar ruimer en het kiezen zelf steeds maar ingewikkelder. Men wordt gedwongen tot een voortdurend kiezen uit alle aangereikte mogelijkheden, en de criteria op basis waarvan men dit kan doen worden alsmaar vager. Niet te verwonderen dat een boek als 'Moe van het moeten kiezen', van Marc Desmet s.j. en Ria Grommen, recentelijk aan een nieuwe editie toe was.

Onmogelijk om in dit kort bestek grondig op deze problematiek in te gaan. We beperken ons tot enkele wegwijzers en een paar bedenkingen daaromtrent, en we kunnen niet beter starten dan bij Ignatius. Niet omwille van een verplichte cultus voor zijn persoon of omdat wij in die traditie staan, wel omdat hij op dat vlak baanbrekend werk heeft geleverd.

Ignatius onderscheidt drie invalshoeken op basis waarvan wij keuzes maken, drie wegen waarbij - en dat is wellicht het belangrijkste - de actieve betrokkenheid van onze persoon in stijgende lijn gaat.

Op de eerste weg komt de keuze als het ware uit de hemel gevallen. Ze moet dan wel in de juiste grond terecht komen. Soms voel je je, in het diepst van jezelf, tot iets aangetrokken, tot iets gedreven, maar je kunt er de juiste woorden niet op plakken, of er ook geen concrete vorm aan geven. Je zou je bv. graag inzetten voor mensen die in armere landen door epidemieën bedreigd worden, en je weet niet hoe je eraan moet beginnen. Plots val je dan op een folder van 'Artsen zonder grenzen'. En: 'Ja, dat is het!' Soms is dit ook de wijze waarop je je levenspartner kiest: 'Die zal het zijn, en niemand anders!' Ook voor Jezus was dit de weg waarop zijn levensroeping Hem plots heel duidelijk voor

ogen kwam (cf. Lc 4:16-21). Hij valt toevallig op een tekst uit Jesaja, en: 'Dat is het wat Ik wil waarmaken!' Het gaat om de ervaring die Dag Hammarskjöld weergaf met de uitspraak: 'De weg kiest jou. Niet omgekeerd'.

De tweede weg bestaat hierin dat men zich beurtelings mentaal gaat inleven in de verschillende keuzemogelijkheden waar men voor staat, en dit zo intens dat dit inleven zijn weerslag heeft op je gevoelens. Ruim gesproken: je kunt je, mocht je die bepaalde keuze maken, daar goed bij 'voelen', of je kun je daar ook minder goed bij 'voelen'. Doch, om preciezer te werk te gaan, ga je dan de kwaliteit van die gevoelens na. Ignatius gebruikt hiervoor de termen 'vertroosting' en 'mistroostigheid'.

Daarbij hou je best ook rekening met het feit dat jouw gevoelens zich op twee niveaus kunnen aandienen. Je hebt je oppervlakte gevoelens. Die zijn heel onstandvastig. Zij slaan heen en weer, zoals de golven aan de oppervlakte van de zee, wanneer de stormwind erin speelt, en ze nu eens de hoogte in, dan weer de dieperik injaagt. Het is ook het niveau van de 'ik'- of de 'Ego'-beleving van het individu. Het niveau waarop het individu zich eerder afzet ten overstaan van zijn omgeving, en ook innerlijk met zichzelf in spanning leeft. Het niveau van je 'emoties'. Letterlijk betekent deze term: wat je van jezelf weghaalt.

Daarnaast, of beter wellicht daaronder, heb je je diepere gevoelens. Deze bewegen zich kalm en gelijkmatig voort als een onderstroom, op het niveau waarop je jezelf beleeft in het jezelf-zijn. Het gaat hierbij om dat rustig samenvallen met jezelf, dat het tegelijk mogelijk maakt je open te stellen voor, en in een tegemoetkomende welwillendheid mee te leven met je omgeving. Het zijn die positieve gevoelens die, wanneer zij bij dat inleven een zekere duurzaamheid vertonen, aangeven dat je met een bepaalde keuze op het goede spoor zit. Dit is het niveau van je affectiviteit, letterlijk van het 'geraakt worden'. Het is dan ook de weg die Ignatius zelf eerst ontdekte, en dan volgde, om tot zijn eigen levenskeuze te komen. Dit vinden we heel mooi beschreven in het 'Verhaal van de Pelgrim' (nn. 5-8).

De derde weg loopt dan weer anders. Daar zet je vooral je denkvermogens aan het werk. Van een bepaalde keuze weeg je het voor en tegen tegen elkaar af. Je vraagt je af welke de factoren zijn, zowel innerlijke als uiterlijke, die je tot een bepaalde keuze bewegen, en hoe sterk elk van hen meespeelt. Je neemt je eigen mogelijkheden en je eigen beperkingen voor ogen, en zoekt uit te maken of je het engagement dat een bepaalde keuze vraagt zult kunnen opnemen, en er trouw aan blijven, of niet. Of nog, je tracht je zo zorgvuldig mogelijk te informeren over een bepaalde situatie om uit te maken hoe je daarin best optreedt, wat je van mensen mag vragen of verwachten en wat niet .

Evident kunnen deze drie wegen voor een stuk door elkaar lopen of elkaar aanvullen, juist omdat zij een verschillende intensiteit van ons actief bezig zijn veronderstellen, en zich tegelijk op verschillende terreinen afspelen. Op de laatste weg treedt vooral ons verstand in actie en nemen wijzelf het sterkst de teugels van ons kiezen in eigen handen. Op de tweede kijken we eerder toe naar wat op het vlak van onze gevoelens in ons gaande is, en op de eerste staan we open en ontvankelijk voor wat van buitenaf op onze weg komt.

Daarnaast is het zo dat de eerste twee wegen gemakkelijker betrekking hebben op keuzes die onze persoonlijke levensweg aangaan. Voor de derde is dit ook mogelijk, maar zij dringt zich tevens meer op voor wat ons optreden naar buiten betreft. Ignatius verwijst dan ook voortdurend naar deze laatste, wanneer hij iemand raad geeft op dat vlak.

Nu is het zo dat men in Ignatius' tijd weinig aandacht schonk aan de rol van het onbewuste. Wel laten heel wat uitspraken blijken dat daar rekening mee gehouden werd, maar deze rol komt nog niet expliciet ter sprake, en men kent aan het onbewuste zeker geen autonome functie toe. Het wordt, zo meent men, vrij gemakkelijk terug onder de vleugels gebracht van het bewustzijn. Vandaag stelt men echter vast dat de meerderheid van onze keuzes juist op dat vlak gemaakt worden, of laat men uitkomen dat ons bio-neurologisch systeem reeds gekozen heeft, en zelfs stappen heeft gezet in een bepaalde richting, voordat wij er met ons bewustzijn bij zijn. Daarmee wordt de rol van ons bewustzijn serieus in vraag gesteld.

In een kort artikel dat onder de titel 'Mijn onbewuste ik' op 11/10/13 op de website van 'Ignis' verscheen, neemt Jan Peters deze vraag voor ogen (www.igniswebmagazine.nl). Het antwoord dat hij erop geeft gaat de volgende richting uit. Ondanks de verschillende niveaus van bewustzijn die men kan onderscheiden, blijft het zo dat de mens een eenheid vormt. Die niveaus staan derhalve in voortdurende interactie met elkaar. Om die reden zal het bewustzijn, dat regelmatig keuzes maakt in een bepaalde richting en vanuit ergens een fundamentele optie, noodzakelijkerwijze het onbewuste in zijn spontane reacties programmeren. Van daaruit ontstaat in de mens een soort tweede natuur. Tenzij het zijn echte en diepste natuur is, daar waar hij werkelijk beeld is van God, die de vrije teugels en de bovenhand krijgt. Stilaan neemt aldus deze echte natuur de dwang weg van altijd te moeten kiezen en aan elk van mijn keuzes een zwaar onderscheidingsproces te doen voorafgaan.

Wauthier de Mahieu s.j.

De terugblik en uitwisseling

Ik denk terug aan een moment in mijn leven (recent of niet) waar ik aangezet werd om ernstig na te denken om tot een beslissing te komen die mijn leven vandaag nog steeds bepaalt: een wijziging in mijn leven, een aanpassing van mijn gedrag en mijn manier van kijken naar de dingen, een keuze tussen verschillende mogelijkheden.

1. Over welke beslissingen gaat het? Hoe ben ik ertoe gekomen? Waarop heb ik me gebaseerd?
2. Hoe heb ik deze beslissing in mijn dagelijks leven geïntegreerd? Welke moeilijkheden ben ik tegengekomen? Heeft de tijd me in mijn keuze bevestigd? Welke vruchten pluk ik?
3. Welke perspectieven heeft dit geopend? Voor mij? Voor de groep?

"In een ander licht..."

Een toevallige ontmoeting tussen Leo De Weerdts s.j. (begeleider van de GCL-groep Ontmoeting) en Dominiek (lid van De eik van Mamre) groeide uit tot een korte babbel over het materiaal waar beide groepen de laatste tijd mee gewerkt hebben. Geïntrigeerd door het verhaal van Leo over de CD van Stef Bos "In een ander licht" zijn we op zoek gegaan naar meer informatie en de bruikbaarheid van dit materiaal voor onze groep. "In een ander licht" is een in 2009 uitgekomen muziekalbum van Stef Bos dat volledig bijbels geïnspireerd is. Bij het album hoort een kunstzinnig boekje met liedteksten, bedenkingen van Stef Bos bij de bijbelfiguren, kleine kunstwerken van de Zuid-Afrikaanse kunstenaar Varenka Paschke en een toelichting door theoloog Yko Van der Goot.

Aangezien verschillende van onze groepsleden geboeid zijn door kunst en muziek, vonden we de liederen van Stef Bos een uitdaging om een twaalftal samenkomsten rond te werken.

Er bestaat bovendien een zeer goede ondersteunende website www.kuleuven.be/thomas/page/in-een-ander-licht waarin materiaal wordt aangereikt om aan de slag te gaan met de bijbelse verhalen. Daarnaast worden hedendaagse interpretaties en actualisaties van de bijbel gegeven. De site geeft ook de context waarin de CD ontstaan is en een duiding van het project via een interview met Stef Bos.

Een citaat uit de site geeft goed weer hoe je de liederen moet beluisteren.

"Stef Bos wilde de Bijbelfiguren 'in een ander licht' plaatsen, waarbij vooral hun menselijke kant belicht zou zijn, maar toch wilde hij ook de band met de oorspronkelijke Bijbelteksten behouden. Met in het achterhoofd de Bijbelse verhalen en context, associeerde hij vrijelijk om de figuren in zijn teksten 'hedendaags' leven in te blazen. Hij wilde dat de liederen, los van de bijbel, op zichzelf konden staan, maar dat – voor wie de oorspronkelijke verhalen kent – de Bijbelse personages ook zichtbaar zouden zijn tussen de lijnen. Hij wilde de Bijbelse figuren zien als karakters van alle tijden en momenten van hun leven proberen vast te leggen in taal en muziek. Hij wilde weg van alle exegeese en al het 'proberen uit te leggen', terug naar de verhalen. Bij het schrijven van de liedteksten heeft hij ook vaak terug gedacht aan de geloofsopvoeding die hij van thuis meegekregen heeft en in het bijzonder aan zijn 86-jarige gereformeerde vader."

We hebben ondertussen in onze groep rond de eerste 7 liederen met elkaar gedeeld via contemplatieve dialoog. Sommigen voelen zich heel goed in de liedteksten van Stef Bos zelf en spiegelen die inhoud aan hun eigen dagdagelijkse leven. Voor anderen in de groep zijn de liedteksten meer een aanzet om te werken met de authentieke bijbelverhalen. Beide invalshoeken hebben de voorbije samenkomsten rijk gevuld. We hadden nooit gedacht zo geïnspireerd te worden bij het lezen van het oude testament. Een aanrader dus voor iedereen die de bijbel eens in een ander licht wil lezen. Veel inspiratie!

Dominiek en Els Timmermans-Van Hecke
GCL-groep De eik van Mamre

(Alfred Dürer, Lot en zijn dochters, 1498)

Stukje uit lied 1: Lied van Lot "Ruïnes en spoken"

"Ik sta op de grens	Toch lukt het me niet
Van vroeger en later	Het verleden te laten
Voor mij een ruimte	Voor dat wat het is
Die ik nog niet ken	Een gesloten boek
Achter mij alles	
Wat ik achter moet laten	En als ik nu omkijk
Ik sta hier met niets meer	Ben ik verloren
Dan alleen wie ik ben	Maar iets houdt me tegen
	Om verder te gaan
Ik maak van wat was	Als ik nu omkijk
Een veilige haven	Dan blijf ik voor altijd
Al heb ik die stad daar	Gevangen in alles
Al tijden vervloekt	Wat niet meer bestaat..."

Rond de tafel met de GCL-groep Amar y Servir

Toen goed 23 jaar geleden Cecilia en Anton ons (Dominique en mezelf) uitnodigden om samen met hen en een paar mensen uit hun kennissenkring (An en Luc, Ilse en Jan) een GCL-groep te starten, wisten wij – en naar we vermoeden ook de anderen – niet wat ons te wachten stond. We waren jong, volop onze weg zoekend in het leven en bouwend aan een gezin, maar allen met eenzelfde verlangen om de christelijke inspiratie die we van thuis uit meekregen, verder uit te diepen.

De eerste bijeenkomst ging door in februari 1991, ten huize van Cecilia en Anton. Sindsdien kwamen we maandelijks bijeen, met uitzondering van juli en augustus. De eerste zondag van september reserveren we traditioneel voor een nazomerse babbel met de kinderen erbij. En jaarlijks gaan we met de groep op weekend in een abdij, waarbij we trachten ook iets mee te pikken van de spiritualiteit van de bewoners door deel te nemen aan de getijdengebieden of tijd te maken om met één van hen in gesprek te gaan. Een aantal keer ging zo'n weekend door samen met een andere GCL-groep.

Terugblikkend is het fijn te zien hoe in al die tijd elk van ons op zijn/haar manier vanuit gezin, werk en vrijwilligerswerk zin zoekt en geeft aan het leven en daarover bereid is de ervaringen te delen tijdens de maandelijkse bijeenkomsten. Hadden we in het begin geen echte naam ("Groep Sintobin"), naarmate we elkaar leerden kennen en groep vormden, kwamen we uiteindelijk uit bij "Amar y Servir". En hoewel we het gelijknamige lied in iedere eucharistieviering bij de voorbeden zingen, is het toch niet ons "lijflied". Dat is gereserveerd voor "Quand ma barque s'enlise"... Samen onderweg over de hoogtes en door de dieptes van het leven heen, zoals in het refrein: "Seigneur, quand ma barque s'enlise dans les sables de peur et de mort. Que ton souffle renouvelle ma vie. Avec toi, j'irais vers d'autres rives."

Van bij het begin hebben we eigenlijk dezelfde werkvorm aangehouden: elkaar ontmoeten in huiselijke kring tijdens een gezamenlijke broodmaaltijd waarin we uitwisselen over koetjes en kalfjes en alles wat ons de voorbije weken heeft bezig gehouden. Nadien maken we het stil met een eucharistieviering die wordt voorgedaan door de begeleider. We laten hierop een uitwisselingsronde aansluiten, waarin iedereen deelt wat hij in de tijd sinds de vorige bijeenkomst heeft gedaan met de op-

dracht die we meekregen. In het begin waren dat de geestelijke oefeningen, nadien een aantal thema's zoals lijden, geloven, bidden of een werkjaar waarin telkens enkele hoofdstukken van een inspirerend boek werden doorgenomen en waarbij we enkele vraagjes en dikwijls ook enkele fragmenten uit de bijbel meekregen. We probeerden een aantal keer ook wat meer inzicht te krijgen in de ignatiaanse spiritualiteit. Regelmatig grijpen we ook terug naar het Levensgebed. Het zijn momenten van herbronning en verademing. Steevast sluiten we onze bijeenkomsten af met een biertje, doorgaans ook van moniale afkomst...

Is er dan niets veranderd? Jawel. Jef en later Mieke kwamen onze groep in de loop der jaren vervoegen. Sinds een aantal jaren gaan de GCL-bijeenkomsten afwisselend door bij één van de deelnemers (waar dit voordien altijd bij Cecilia en Anton thuis was). We hebben ook verschillende begeleiders gehad: Jan van de Poll s.j., die als novicemeester in die eerste jaren ook telkens een novice meebracht, maar door opdrachten van de congregatie in het buitenland onze groep niet langer kon begeleiden; Lieven Van Eekhoudt s.j., gedreven en boeiende jezuïet, die ons veel te vroeg ontviel maar ons inzicht gaf in het contemplatief zijn in de actie en dat naar ieders godsvrucht en vermogen (pray as you can and not as you cannot) en nu Bob Albertijn s.j., die vanuit zijn lange verblijf als missionaris in Afrika de dingen des levens en geloof toch weer vanuit een ander perspectief duidt. En zoals dat gaat in het leven: we zijn natuurlijk allemaal wat ouder, grijzer en bezadigder geworden. Onze kleine spruiten van weleer zwermen uit en we vieren een halve eeuw bestaan of delen in de huwelijksvreugde van de kinderen die we nog in de pampers geweten hebben...

Maar er is één constante: de vier koppels die ooit op weg gingen in het GCL-avontuur zijn er nog steeds. We zijn zoekende pelgrims in de steeds complexere samenleving. In 1991 hadden wij niet eens een PC in huis en was internet nog een onbekende. Vandaag leggen we onze bijeenkomsten vast in een elektronische agenda en mailen we elkaar de informatie over de volgende bijeenkomst door. Het laatste weekend in het stille Brecht werd zelfs begeleid door Nicolaas Sintobin s.j., die als internetpastor een jezuïet van deze moderne wereld is. We zijn geen wereldvreemden, maar in tegendeel, vanuit de wereld begaan met de dingen. Laat het net dat zijn wat ons in de ignatiaanse spiritualiteit zo aanspreekt.

*Joost Van Heesvelde,
GCL-groep Amar y servir*

GCL-Vlaanderen

GCL-berichten is de nieuwsbrief van de Gemeenschap van Christelijk Leven in Vlaanderen

Voorzitter: Ivo Raskin – Warotstraat 19A - 3020 Herent – 016/68 01 51 – info@gclvlaanderen.be

Nationaal kerkelijk assistent: Pieter-Paul Lembrechts s.j. – Drongenplein 26 – 9031 Drongen – 09/216.64.27 – pp.lembrechts@oudeabdij.be

Redactie GCL-berichten: Renate Cauwels, Pieter-Paul Lembrechts s.j., Ann Sieuw, Cecilia Vanneste (gcl-berichten@telenet.be)

Vormgeving: Pascal Veeckman

GCL-berichten is gratis voor GCL-leden, niet-GCL-leden betalen €6 (Nederland €7,50).

GCL-rekeningnummer: 446-6611671-97 (Nederland: IBAN-nummer: BE54 4466 6116 7197 - BIC: KREDBEBB)

www.gclvlaanderen.be

GCL-berichten

maand: **december**

jaar: **2013**

nr: **22**

Ontmoeting met GCL-Nederland

De titel alleen al roept vragen op: GCL-Nederland, wat betekent dit? Wie zijn ze? Wie zijn de mensen die het geheel begeleiden, sturen,...? Bestaat GCL-Nederland überhaupt en hoe is onze relatie met hen? Een vraag die, na samenvoeging van de Vlaamse en Nederlandse jezuïetenprovincies zeker pertinent is.

Sinds lange tijd is GCL-Nederland niet meer vertegenwoordigd op de wereldcongressen. Rome heeft een wijze beslissing genomen: laten we Nederland niet uitsluiten, maar als er nog een zaadje is, dan kan het alsnog kiemen.

Dat zaadje was er onder de vorm van een paar groepen die zichzelf niet eens meer GCL of zoiets noemden, maar wel daaruit ontsproten waren.

Tot er intense contacten ontstonden tussen Vlaanderen en Nederland via een ignatiaanse opleiding voor beide provincies, Vlaanderen en Nederland, die dus inmiddels verenigd zijn.

Op zaterdag 16 november 2013 was er een samenkomst met onze GCL-stuurgroep en een aantal mensen van de Nederlandse GCL. Het waren vertegenwoordigers van groepen die opnieuw contact zoeken met de grotere GCL-gemeenschap omdat ze op de ignatiaanse manier werken en denken.

Om een lang verhaal kort te maken: Er zal tussen de Vlaamse en Nederlandse GCL een intense samenwerking groeien. We willen elkaar ondersteunen. Het wordt geen peter- of meterschap maar een groeiende samenwerking. Voorlopig zijn we een aparte provincie op wereldniveau, met elk onze voorzitter, kerkelijk assistent en Europees vertegenwoordiger. Maar de samenwerking op het vlak van vorming, visie op apostolaat, zal cruciaal worden.

Ann Sieuw
GCL-groep Yes en eurolink

Een gebed voor Kerstmis

Heer onze God,
wij vieren de geboorte van het licht,
Jezus, uw zoon, onze Heer.
Wij bidden U
dat wij uw goedheid en uw genade
mogen herkennen in Hem
en dat zijn gestalte
in het volle licht mag komen staan
dit uur en alle dagen van ons leven.

H. Oosterhuis, Bid om vrede, blz. 37.

Een vormingsweek voor GCL-begeleiders

Eind juli was ik een week te gast in het bezinningscentrum Haumont (in de buurt van Lille, Frankrijk) om vanuit de Vlaamse GCL een vormingsweek te volgen bij de Franse GCL. Een veertigtal toekomstige groepsbegeleiders werden er een week ondergedompeld in methodieken en problematieken die men bij GCL tegenkomt. Hieronder vier bevindingen die ik graag wil doorgeven.

De eerste opvallende constatering voor mij was dat het ignatiaanse centrum Haumont door de GCL wordt gerund. Zij zien dit werk als een zending in de wereld. Concreet gaat het om een tiental betaalde krachten en meer dan tweehonderd vrijwilligers (ook niet-GCL'ers). Deze realiteit deed een krachtig appèl op mij: wat is mijn engagement als ignatiaanse leek? Waar ligt mijn zending, die van mijn groep en die van de Vlaamse GCL? Vragen die zeker ook te maken hebben met de vraag naar mijn, naar onze identiteit: wie ben ik als ik zeg dat ik een GCL'er ben?

Bij een eerste kennismaking werd ik vooral getroffen door de omvang van de Franse GCL. Zij hebben meer dan zesduizend leden, verdeeld over meer dan zevenhonderd groepen. Dit brengt een enorm gemeenschapsgevoel, maar ook een hele organisatiestructuur met zich mee die wij hier amper kennen. Naast het nationale team zijn er vele regionale teams die de plaatselijke groepen aansturen, bijeenbrengen, die vorming en overleg opzetten voor de begeleiders en voor de groepsverantwoordelijken. Dat wij vaak nog jezuïeten hebben als begeleiders, vinden de Fransen dan weer ongezien.

Een ander opvallend kenmerk is de vrij uniforme manier van

samenkomen bij alle groepen: na een gezamenlijk gebed doen ze een uitwisseling over hun leven in de voorbije drie weken. Wanneer iemand voor een (grote) beslissing staat, wordt dit als thema van een bijeenkomst genomen. In de uitwisseling is er vooral aandacht, niet zozeer voor de feiten uit hun leven, maar voor wat deze feiten hen deden, welke bewegingen die teweegbrachten. Zo luistert men samen (en toch persoonlijk) naar de innerlijke bewegingen in elkaars leven en wordt er samen onderscheiden. De groepsleden komen op verhaal bij elkaar en bevragen elkaar heel sterk. Daarbij houden ze ook een persoonlijke terugblik na een bijeenkomst en brengen ze dit binnen in de uitwisseling van de volgende bijeenkomst. Zelf heb ik het gevoel dat ik mijn keuzes wel zou ter sprake brengen, maar dat ik voor het uitspreken van mijn motieven en twijfels toch liever een één-op-één gesprek verkies en daarenboven met de mens(en) die ik zelf uitkies.

In het Franse model blijft de groepsbegeleider meestal op een discrete afstand, zoals in persoonlijke spirituele begeleiding. In mijn (beperkte) ervaring van GCL is dit anders en is de groepsbegeleider eerder een animator die ook deelt van wat hem/haar beweegt. Vanuit de jongerenpastoraal en de pelgrimstochten ben ik eerder geschoold in het Vlaamse model, maar begrijp ik nu ook dat dit Franse model ook wel een surplus aan een bijeenkomst kan geven.

Gevoed door de vele ontmoetingen zie ik al uit naar onze verdere ontwikkelingen in Vlaanderen!

Wie ook iets wil proeven van de Franse GCL kan een kijkje nemen op hun uitgebreide website:

www.cvxfrance.com en www.hautmont.org.

*Renate Cauwels,
GCL-groep Carpe Deum (Drogen)*

We willen vanuit GCL weer graag agenda's van het jaar 2014 inzamelen voor de gedetineerden van de gevangenis van BRUGGE waar Leo De Weerd s.j. als aalmoezenier werkzaam is.

Kan je ons helpen?

Je kunt ze afgeven met vermelding dat de agenda('s) bestemd zijn voor Leo De Weerd s.j.

- bij Zomaar een dak in de Prinsstraat 32, 2000 Antwerpen (weekdagen tussen 12 en 14u)
- op het secretariaat van het Provinciaal, Koninginnelaan 141, 1030 Brussel (tijdens de kantooruren),
- op het secretariaat van de Oude Abdij te Drogen (tijdens de kantooruren) of op de eerste zondag bij Voedsel voor onderweg,
- in het Jezuietenhuis te Heverlee, Waversebaan 220, 3001 Heverlee (weekdagen 9-18u)

Lukt dit niet, neem dan contact op met gcl.berichten@telenet.be en we kijken hoe de agenda's bij Leo komen.

VAN HARTE DANK!